

***Sygn. akt XI Ka 149/14***

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

***Dnia 18 marca 2014 roku***

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

***Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)***

***Sędziowie: SO Katarzyna Żmigrodzka***

***SO Sławomir Kaczor***

Protokolant: Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Ireneusza Kuny

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 roku

sprawy A. K.

oskarżonego z art. 291§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 30 grudnia 2013 roku sygn. akt VII K 995/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego A. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania.

***XI Ka 149/14***

## UZASADNIENIE

**A. K.** został oskarżony o to, że w dniu 29 maja 2013 roku w T., pow. (...), woj. (...), nabył od R. K. za kwotę 50 zł telefon komórkowy marki S. model (...) numer (...) o wartości 300 zł wiedząc o tym, że telefon ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk i na podstawie art. 291 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata; na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł grzywnę w rozmiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków, z opłaty zwolnił.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 291 § 1 kk poprzez przyjęcie tegoż przepisu jako podstawy prawnej skazania A. K., podczas gdy faktycznie podstawą jego skazania powinien być art. 122 § 1 kw;

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 kpk, polegającą na uwzględnieniu wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk, w sytuacji, gdy po nowelizacji przepisów obowiązującej od dnia 9 listopada 2013 r. czyn oskarżonego stanowił wykroczenie z art. 122 § 1 kw, w związku z czym nie zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosku, a sprawa powinna zostać rozpoznana na zasadach ogólnych.

Podnosząc powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja prokuratora jest zasadna i stąd zasługiwała na uwzględnienie.

Rację należy przyznać skarżącemu, iż Sąd Rejonowy procedując w sprawie dopuścił się obrazy przepisów prawa karnego materialnego oraz przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku.

Sąd Rejonowy, wydając wyrok w trybie art. 335 kpk, związany jest umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia wnioskiem w tym sensie, że potrzeba dokonania jakichkolwiek zmian, niezależnie od tego, czy na korzyść czy na niekorzyść oskarżonego, wymaga dokonania jego modyfikacji z udziałem stron bądź skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych (por. wyrok SN z dnia 8 września 2009 r. sygn. akt. IV KK 287/09, Lex 519609). Brak podstaw do uwzględnienia wniosku będzie zachodził również wówczas, gdy nie zostały spełnione wymogi formalne określone w art. 335 § 1 kpk, a także wtedy, gdy okoliczności popełnienia będą budziły wątpliwości albo rozstrzygnięcia zaproponowane we wniosku bez przeprowadzenia rozprawy nie pozwolą na osiągnięcie celów postępowania, zwłaszcza wobec postawy oskarżonego, który np. nie naprawił szkody wyrządzonej przestępstwem (por. wyrok SN V KK 62/12, OSN Prok. i Pr. 2012, nr 9, poz. 6; SN V KK 434/12, Prok. i Pr. 2013, nr 5, poz. 13; SN IV KK 310/12, Prok. i Pr. 2013, nr 4, poz. 12; SN SN V KK 9/13, OSNKW 2013, nr 6, poz. 50).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że wprawdzie dołączony do aktu oskarżenia wniosek, w momencie wpłynięcia skargi do Sądu Rejonowego, spełniał wymogi formalne, to jednak w chwili wyrokowania Sąd nie miał podstaw aby zaakceptować ów wniosek.

Sąd pierwszej instancji, czemu dał wyraz z pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, nie dostrzegł bowiem, iż z uwagi na zmiany, jakie zaczęły obowiązywać od dnia 9 listopada 2013 r., w związku z wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013.1247), czyn zarzucony oskarżonemu A. K. należało zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k.k. zakwalifikować nie jako przestępstwo, a wykroczenie z art. 122 § 1 kw.

W tej sytuacji, dostrzegając zachodzące podstawy do zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu, sprawę niniejszą należało skierować na rozprawę główną, wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku (art. 343 § 7 kpk).

Konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku celem ponownego rozpoznania sprawy jest zatem oczywista.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Rejonowy uczyni to w zgodzie z obowiązującymi przepisami i wyda trafne rozstrzygnięcie w sprawie. W razie zaś potrzeby swoje stanowisko stosownie uzasadni.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 437 § 2 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.